

den waarschijnlijk van het grootste nut voor de gemeenschap zijn, en moeten daarom tot den hoogsten rang van onderwerpen geacht worden te behooren. . . . Ik heb getracht mijn motieven te behandelen zooals een dramaturg doet; mijn schilderij is mijn toneel en mannen en vrouwen zijn mijn spelers, die door middel van zekere bewegingen en gebaren, een pantomime zullen opvoeren”.

ontzaggelijk, zij zijn met volkomen en onbetwist meesterschap overwonnen. Bezien wij de omvangrijkheid en veeleischendheid der zich gestelde taak. Waar de vergelijking met het door levende menschen gespeelde toneelstuk door den maker zelf werd getrotseerd, waar een effect dadelijk, volledig en sterk als dat door woord, gebaar en beweging te zamen verkregen, werd nagestreefd, kon

HOGARTH. THE ELECTION — THE ENTERTAINMENT.

Nog een opmerkelijke zinsnede komt in deze verklaring voor:

„Als de uitvoering moeilijk is (ofschoon dit slechts een verdienste van den tweeden rang is) zal de auteur een grootere mate van lof voor zich mogen opeischen”.

Wat die „tweederangsche” verdienste betreft, men mag waarlijk wel zeggen dat Hogarth ze alleszins voor zich won. De moeilijkheden van uitvoering zijn inderdaad

de beeldende kunstenaar zich niet bij een aanduiden en suggereeren bepalen, moest hij voorstellingen geven, die een vol en bijna bedriegelijk relief hadden, die het leven zelf overtroefden in zaakrijkheid, die tegelijk sprekend waren van natuurlijkheid en omittuttelijk in documenten, die de middelen der beeldende kunst uitbuiten. De menselijke figuren, wier misdaden en lotgevallen, ons zoozeer zouden doen meelevén, moesten bijna